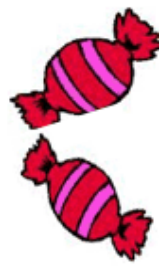

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	
17:14	15:59	ירושלים
17:16	16:03	חיפה
17:10	16:00	חיטפין
17:15	16:14	תל אביב
17:15	16:05	חברון

שבת קדש פְּרַשְׁת וַיֵּצֵא | ז' פסלו התשע"ב | גליון מספר 5 | שנה ראשונה

יור"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חכמי ישראל

נקדה אלהות

אברהם המלאך

מגדולי רבני החסידות (1741 - 1776)

נולד בשנת תק"א (1741) לאביו הגדול רבי דב בן

הפגיד-ממזריטש. כבר מימי שחרותו הראה נטיה חזקה

לתורת-הסוד, והרבה להתענג בלמודי הקבלה. כחבר

לו בחר לו אביו את הלקמן הצעיר והחריף רבי שניאור

זלמן מלאדי, ולמדו יחד גפ"ת. לעמת זה למד רבי

אברהם את רבי שניאור זלמן מלאדי את תורת הקבלה.

הם חלקו ביניהם את היום: חציו לנגלה וחציו לנסתר.

גם את למודי הנגלה תפס רבי אברהם בדרך הנסתר,

וכאשר ספר זאת רבי שניאור זלמן מלאדי למגיד אמר

אליו: "הנח לבני, למד אתה עמו כפי הבנתך והוא יפרש

את הלמוד כהבנתו. אתה תראהו את הלבוש החיצוני

של התלמוד והוא יראה לך את התוך, הפנימי שבו".

עוד מימי צעירותו נקט רבי אברהם בדרך הענוים

והסיגופים, נהג בפרישות קיצונית ובחומרות יתירות,

והתבדל מעל החברה, החיים וצרכיהם. בדרך זו דבק

במשך כל שנות חייו הקצרים. עם פטירת אביו המגיד

בשנת תקל"ג לא היה רבי אברהם מסוג לרשת את

מקומו בהנהגת התנועה החסידית, על אף ההערצה

הגדולה אליו מאת כל צדיקי הדור. הוא התישב

בפאסטוב הקרובה לקייב וחי שם בבדידות מבלי לראות

פני איש.

כעבר זמן קצר נפטר ב"ב בתשרי תקל"ז (1776), בהיותו

רק בן שלשים ושש. השאיר שני בנים: הבכור רבי

ישראל חיים מלודמיר חתנו של רבי שלמה מקרלין

(ובזוג שני חתן רבי גדליה מלינץ), והצעיר רבי שלום

שכנא, אביו של רבי ישראל, אבי שושלת רוז'ין

המפארת. דברי תורתו נדפסו בספרו "חמד לאברהם".

שבת שלום ילדים יקרים ואהובים.

שני חברי אלעד ודוד שלומדים אתי בפתח, הם חברים מקסימים ומיחדים כל פנ, שאי אפשר בלעדיהם. אך מה שקרה היום הפתיע את כלם. כשחזרנו מבית הספר, מצא אלעד באחד מפחי האשפה מכלי רסוס צבעוניים, ומיד קרא לכלם ואמר: בואו ונרסס על תחנת האוטובוס, מה דעתכם? מספר חברים קפצו על המציאה ולקחו מכלי רסוס ונעמדו מול התחנה, אני לא רציתי להצטרף אליהם, כי חשבתי שזה אסור לפגוע ברכוש הזולת, אך לא ידעתי איך לעצור אותם. שאלתי, ומה יקרה אם נתפס? אלעד הביט מסביב וענה: אף אחד לא רואה אותנו, אתה רואה? אנחנו לבד. בוא ואל תפחד, אל תהיה שונה מכלם. באמת, היה לי מאד קשה לסרב, כי הם החברים הטובים שלי, אבל ידעתי שזה אסור, ושמדתי בצד. השניים פתחו את מכלי הצבע ורצו להתחיל ברסוס, אך פתאום שמענו קול: רואים, רואים. השניים זרקו את המכלים לאשפה והחלו לרוץ ולברח מהמקום. לאחר כמה דקות של ריצה פלנו עצרנו, והבטנו לאחור, ולא ראינו אף אחד. מי זה היה שאל אלעד? ראייתם מישהו? לא, ענינו. לא הספקנו לברר, וחיים מפתח ז' עמד לידנו ואמר: אני קראתי רואים רואים. מדוע שאל אלעד, הרי באמת לא היה שם אף אחד, ואסור לשקר? חיים חייך וענה: בפרשת השבוע יעקב אבינו חולם חלום, בו הוא רואה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וכשהוא מתעורר הוא אומר לקב"ה, שאם הוא היה יודע שהמקום שבו הוא ישן הוא מקום קדוש, הוא לא היה ישן שם. ואיך זה קשור למה שרצייתם לעשות? אתם יודעים שאדם מתנהג אחרת כשהוא יודע שרואים אותו ומסתכלים עליו נכון? ואם הוא חושב שלא רואים אותו הוא מתנהג אחרת? אז זה לא נכון!! הקב"ה אוהב אותנו ומביט ורואה אותנו כל הזמן. נכון שבתחנה לא ראה אתכם איש, אבל הקב"ה צפה בכם ורצה שתנצחו את יצר הרע, וכשהבנתי שאתם עומדים להכשל, הזכרתי לכם שיש מי שרואה אותנו כל הזמן, ואנחנו צריכים להתנהג כפי שצריך ולא לטעות ולחשב שלא רואים אותנו. השלשה הנהנו בראשם להספקמה, והדו לחיים על השעור החשוב שנתן להם. ומה אתם אומרים אהובים שלי? חיים צודק?

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

בְּשֵׁלֵי הַפָּרֶשֶׁה

וַיִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ (כח, כ).
אֵיךְ יִתְכַּן שְׂעִקֵב בְּשִׁנְתוֹ הַשְּׂבָעִים וְשִׁבְעָה מִבְּקֵשׁ מֵאֵת הַקֶּבֶ"ה
בְּסֶךְ הַכֹּל "לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ". אֲלֵא, יַעֲקֹב אֲבִינוּ הִגִּיעַ אֶזְרוֹ
לְדַרְגָּתוֹ הָעֲלִיּוֹנָה בְּהַכִּירוֹ עַל עֲצָמוֹ שְׂאִין לוֹ שׁוּם זְכוּת, לָכֵן בִּקֵּשׁ
כְּעִנִּי בְּפִתַח: אָמְנָם אֵינִי רְאוּי לְשׁוּם דְּבָר אֶךְ תָּן לִי מֵאוֹצֵר מִתַּנְת
חַנּוּם לְפָחוֹת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ, אֵת הַמִּינִימוּם הַדְּרוּשׁ
לְחַיּוֹת בְּעוֹלָם.

הַחִיָּזָה בְּפָרֶשֶׁה

- א. מֵהֵיכָן הָיָה לְיַעֲקֹב עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת?
- ב. מֵהַ פָּרוּשׁ "מוֹנִים"?
- ג. מֵאַיִזָּה שֶׁבֵּט הָיָו בְּעֵז וּבֵית דִּינוֹ?
- ד. מֵהֵיכָן הֵבִיא רְאוּבוֹן אֵת הַדּוֹדָאִים?

סוּר לְשִׁלְחוֹן הַשָּׁבֶת

מֵהַ הָאָמֶת

סֹפֵר רַבִּי שְׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן זְצוּק"ל: בְּהִיוֹתִי בַּחוּר צְעִיר לִימִים, נִדְבַרְתִּי עִם יְדִידִי וְרַעִי רַבִּי אֲבֶרְהָם רוּט זצ"ל, כִּי הָיִיתִי וּבַחֲבֵרַת
"תְּנוּבָה" מַחֲלָלִים אֵת הַשָּׁבֶת, הֲרִי שְׂאֵם אֲנִי אוֹכְלִים מִתּוֹצְרֵתָה - נִמְצִינִי מִסִּיעִים לְמַחֲלָלֵי שָׁבֶת, וְעַל כֵּן הַחֲלַטְנוּ שְׁנַחְמִיר
עַל עֲצָמֵנוּ וּמִכָּאֵן וְלִהְבֵּא נִתְנַזֵּר מִתּוֹצְרֵת זוֹ. כֵּן, אִפּוּא, קִבְּלָנוּ עַל עֲצָמֵנוּ, אֲבָל כִּבְּרָ בְּאוֹתוֹ עָרַב, כְּשִׁחֲזַרְתִּי מִהִישִׁיבָה לְבֵיתִי,
מִצְאָתִי אֵת עֲצָמִי עוֹמֵד בְּמַבְחָן לֹא קָל בְּעֵינָיו זֶה. הָיָה זֶה כְּשִׂאֵמִי ע"ה הַכִּינָה לִי אַרוּחַת עָרַב כְּמוֹ בְּכָל לַיְלָה, אֲלֵא שְׁתַּמִּיד
רַגִּיל הֵייתִי לְהַסְתַּפֵּק בְּלֶחֶם וּבְכּוֹס קֶפֶה, וְזֹאת מִחֲמַת הָעֲנִיּוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁשָּׂרַחָה אֶזְרוֹ, וְדוֹקָא בְּאוֹתוֹ לַיְלָה אֲנִי רוֹאֶה שֶׁעַל
הַשְּׁלָחוֹן יֵשׁ גַּם חֲצִי כּוֹס לָבוֹן מִתּוֹצְרֵת "תְּנוּבָה", וּבְאוֹתָם יָמִים בִּירוּשָׁלַיִם - אַרוּחַת עָרַב כְּזוֹ נִחְשָׁבָה מִמֶּשׁ לְיוֹם טוֹב. אֲבָל
מִיָּד מְרַתִּי אוֹמֵר: לֹא אֲשַׁתֶּה אֵת הַלָּבוֹן, שֶׁהֲרִי רַק לִפְנֵי מִסְפָּר שְׁעוֹת קִבְּלָנוּ עַל עֲצָמֵנוּ שֶׁלֹּא נֵאֱכַל מִתּוֹצְרֵת חֲבֵרָה זוֹ!
בְּרַם, הַיִּצָּר הֲרַע גַּם הוּא לֹא שׁוֹקֵט עַל שְׁמֵרָיו וְהוּא לוֹחֵשׁ לִי: אֵיךְ יִתְכַּן שֶׁלֹּא תִשָּׁתֶה אֵת הַלָּבוֹן, הֲרִי אֲמַךְ מוֹרְתֵךְ הַכִּינָה לָךְ
אוֹתוֹ וּמִדְּבַר בְּמִצְוֹת כְּבוֹד אִם, וְאַיִזָּה מְקוֹם יֵשׁ לְחוּמְרָה כְּגוֹד כְּבוֹד אִם?
דְּבָרִים שֶׁל טַעַם - אֲמַרְתִּי לְעֲצָמִי, יֵשׁ צָדֵק בְּטַעֲנָה, וּכְבֹר הוֹשְׁטֵתִי יָדִי לְקַחְתָּ אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי, אֲבָל מִיָּד חֲזַרְתִּי לְדַעַה
הַרְאֵשׁוֹנָה: הֲלֹא קִבְּלָתִי עַל עֲצָמִי לֹא לֶאֱכֹל מִתּוֹצְרֵת "תְּנוּבָה". מִיָּד הִנְחֵתִי אֵת הַכֶּפֶית בְּהַחֲלָטָה נְחוּשָׁה: בְּשׁוּם אִפּוֹן אֲנִי לֹא
מִכְנִיס זֹאת לִפִּי! מִתְחַכֵּם לוֹ הַיִּצָּר הֲרַע עָלַי וּמוֹפִיעַ בְּטַעֲנָה רַגְשִׁית יוֹתֵר: הֲרִי אֲמַךְ אֶלְמָנָה, וְאַיִךְ מִלְאָךְ לִבְךָ לְצַעַר
אֶלְמָנָה? וְאַזְ אֲנִי שׁוֹב לוֹקֵחַ אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי, אֲלֵא שְׂשׁוֹב אֲנִי נִרְתַע: הֲלֹא קִבְּלָתִי עַל עֲצָמִי שֶׁלֹּא אֶקְרַב אֵת הַלָּבוֹן לִפִּי,
וְאַסוּר לְסַגֵּת מִקִּבְּלָהּ מַחֲלָטָה כְּזֹאת. וְשׁוֹב חֲזָר כֹּל הָעֵינָיו עַל עֲצָמוֹ, כְּשֶׁהַיִּצָּר הֲרַע שׁוֹלֵף טַעֲנָה יוֹתֵר מִשְׁכֻּנְעַת: אֵיךְ תּוֹכֵל
שֶׁלֹּא לְשַׁתּוֹת אֵת הַלָּבוֹן, הֲרִי לֹא יִהְיֶה לָךְ כֶּחַ לְלַמֵּד! שׁוֹב נִטְלֵתִי אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי וְשׁוֹב הַתְּעוֹרֵךְ הַיִּצָּר הַטוֹב לְהַכִּיחֵנִי: זְכוּר,
קִבְּלָתִי עַל עֲצָמִי! בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר הַשְּׂאֵרֵתִי אֵת הַלָּבוֹן וְשִׁכַּבְתִּי לִישׁוֹן. לְמַחֲרָת כְּשֶׁפָּגַשְׁתִּי אֵת רַבִּי אֲבֶרְהָם רוּט וְסִפַּרְתִּי לוֹ אֵת
כֹּל הַסִּפּוּר, סִימַתִּי בְּאִמְרֵי לוֹ: אִם תִּשְׂאֵל אוֹתִי מִנֵּן יְדַעְתִּי שְׂאֵלוֹ טַעֲנוֹת הַיִּצָּר הֲרַע, שֶׁהֲרִי הָיִו לוֹ בְּאִמְתָּ טַעֲנוֹת צוֹדְקוֹת
וְאִמְתִּיּוֹת לְגַבִּי זֶה שְׂאֵנִי כֵּן צָרִיךְ לֶאֱכֹל? הַהוֹכַחָה הַטוֹבָה בְּיוֹתֵר בְּשִׁבְלֵי הַיְתָה, שֶׁבְּבִקְרָ אֲמִי לֹא אֲמַרְהָ לִי אִפְלוּ מִלָּה אַחַת
עַל כֵּן שֶׁהַשְּׂאֵרֵתִי אֵת הַלָּבוֹן וּבְכָלֵל לֹא נִעְלָבָה. מִכָּאֵן רְאוּיָה שֶׁהַכֹּל הָיָה מַעֲשֵׂה הַיִּצָּר וְכֹל הַטַּעֲנוֹת לֹא הָיוּ נְכוֹנוֹת, שֶׁהֲרִי כֵּן,
דַּרְכּוֹ שֶׁל הַיִּצָּר.